

Érték a mérték

A magazinok oldalain számtalan cikket olvashatunk arról, hogy miként valósítsuk meg önmagunkat, álmainkat, hogyan legyünk sikeresek, miként tűzzünk ki célokat és hogyan induljunk el a megvalósítás felé vezető úton. Ugyanakkor kevés szó esik arról, hogy a célok vagy boldog pillanatok hajszolása a visszájára is fordulhat, s boldogság helyett kétségbeeséshez, stresszhez, feszültséghez vezethet.

„Ha mézet találsz, egyél amennyi elég néked;
de sokat ne egyél, hogy ki ne hányd azt.”
(Példabeszédek könyve 26:16)

Szöveg - Szőnyi Lidia

- ◆ *Seligman*, aki a depresszióval, illetve a tanult tehetetlenséggel kapcsolatos kutatásairól vált ismertté, a későbbiekben azonban az emberi kiteljesedésre, a pszichés megbetegedések megelőzésére, valamint a mentális egészség fenntartására fókuszált, a mértékletességet fontos emberi erényként tartja számon. Amennyiben a harmonikus, kiegyensúlyozott élet az álmunk, érdemes megfontoltan, a túlzások elkerülésével élni a mindennapjainkat, mind az élvezetek hajszolása, mind a céljainkért való küzdés tekintetében.

Örömből is megárt a sok!

Az életben számos olyan helyzettel, illetve tevékenységgel találkozhatunk, amelyek rendkívül élvezetesek, sőt, mi több, hasznosak, ugyanakkor könnyen áteshetünk a ló túloldalára, ha hagyjuk, hogy ezek a viselkedési minták uralják az életünket. Mivel a boldogság kergetése függőségekhez vezethet, érdemes önmérsékletet gyakorolnunk az örömteli pillanatok hajszolása terén. Arról sem szabad elfeledkeznünk, hogy a céljainkért való küzdelem is könnyedén a rögeszménké válhat. Amennyiben állandóan a teljesítményünk miatt aggódunk, s nem tudunk olykor megállni és pihenni a sikerek felé vezető úton, akkor az ebből fakadó stressz negatív hatással lesz a testi-lelki egészségünkre és a kapcsolatainkra is. Érdemes ezért egy picit megállni és végiggondolni a céljaink, illetve a tennivalóink listáját, esetleg fontossági sorrendet felállítani a végrehajtandó feladatok között, továbbá a zsúfolt határidőnaplóba nagy betűkkel beírni a „szabadság”, „randi a férjemmel/feleségemmel”, „mozi a gyerekekkel”, „kávézás a barátnővel”, „masszázs”, „edzés” vagy „az új étterem kipróbálása” kulcsszavakat.

Kép - Profimedia - Red Dot

Engedjük el a tökéletesség ábrándját!

A mai világban könnyű beleesni abba a csapdába, hogy minden szintéren tökéletesen akarjunk teljesíteni. A csapból is az folyik, hogy minden álmunkat megvalósíthatjuk, csak akarnunk és tennünk kell érte. Bárki lehet kiváló, ha eléggé küzd. Lehetséges, hogy ezek a szlogenek néhányakat bátorsággal és lelkesedéssel töltenek el, de sokan összeroppannak a felelősség és a lehetőségek súlya alatt. A tökéletességért küzdeni fárasztó, feszültségekkel teli munka, ami ráadásul gyakran vissza is vet bennünket, mivel nem vágunk bele olyan tennivalók elvégzésébe, amelyeket nem biztos, hogy hibátlanul tudunk teljesíteni. Még ennél is súlyosabb következmény, hogy kudarc esetén elkezdjük hibáztatni magunkat, ami gyengíti az önbizalmunkat és egy negatív, öngerjesztő spirálhoz vezet. Gondoljunk csak az édesanyjára, aki azt tűzi ki célul, hogy tökéletes szülője lesz a gyermekeinek, vagyis minden helyzetben

a rendelkezésükre áll és maradéktalanul kielégíti az igényeiket. Mivel hibátlan szülő nem létezik, előbb-utóbb csalódás fogja érni, és az ebből származó büntudat az egész szülő-gyermek kapcsolatra hatással lesz. Nem véletlen, hogy a fejlődépszichológia szerint bőven elégszerű „elég jó anyának” lenni, s a gyermek igényeinek megfelelően válaszolni, meghagyva a babának, illetve a gyermeknek a lehetőséget, hogy megtapasztalja a saját erőfeszítései sikerét, természetesen figyelembe véve az életkori sajátosságait, a képességeit és teljesítőképességének határait. A munkám során igen gyakran tapasztalom, hogy a minden szintéren, folyamatosan topon lévő, külső szemmel tökéletesnek tűnő szülők gyermekeinek hatalmas szorongást és feszültséget okoz, hogy úgy érzik, a hibázás elfogadhatatlan, így nekik is tökéletesnek kell lenniük, ami persze teljesíthetetlen számukra és mindez igen sokféle pszichés nehézségben ölt alakot.

Rugalmasan a szerepekkel!

Újra és újra szembesülünk azzal, hogy az életben számtalan szerepnek kell megfelelnünk, és ez bizony nagyon nem könnyű. Legyünk sikeresek a munkahelyünkön, szerető társai a házastársunknak, türelmes és gondoskodó szülei a gyermekeinknek, éljünk társasági életet, sőt, a társadalmi felelősségvállalásról sem illik megfeledkeznünk. Amennyiben minden szintéren tökéletes teljesítményt szeretnénk nyújtani, előfordulhat, hogy előbb-utóbb azt érezzük, hogy összecsapnak a hullámok a fejünk felett. Ilyenkor már az is felszabadító lehet, ha ki merjük fejezni, hogy nehéz a különböző szerepeinket összeegyeztetni, s nem hagyjuk, hogy ennek a feszültsége egyszerre robbanjon vagy alattomosan mérgezze a testi-lelki jóllétünket, kapcsolataink minőségét. Fontos, hogy megtaláljuk a különböző szerepek közti harmóniát, amelyben sokat segíthet annak a felszabadító gondolatnak a tudatosítása, hogy a különböző életszakaszokban más-más életszerepek hangsúlyosak, illetve a különböző szerepek is fejlődnek, átalakulnak, olykor pedig le kell tennünk őket.

Éppen ezért lényeges, hogy ne merevedjünk bele egy-egy szerepbe, képesek legyünk rugalmasan, az életciklusokhoz igazodva módosítani a fontossági sorrendünket. Érdemes végiggondolni azt is, hogy mi lehet az oka annak, amikor egy-egy szerep annyira kitölti a mindennapjainkat, az időnket és a gondolatainkat, hogy más lényeges feladatokra nem marad időnk. Lehetséges például, hogy azért dolgozunk éjjel-nappal, mert így elmenekülhetünk más fontos feladatok elől?

Merjünk nemet mondani és hibázni!

Lényeges, hogy reálisan tekintsünk a teherbíró képességünkre és ne vállaljuk túl magunkat. Nem fog összedőlni a világ, ha nem mi végzünk el minden tennivalót, nyugodtan mondhatunk nemet egy-egy kérésre, sőt, mi magunk is kérhetünk segítséget, ha elakadunk. Ha gondunk van ezzel, érdemes elgondolkodnunk azon, hogy mi motivál bennünket abban, hogy ennyire körülvegyük magunkat elvégzendő feladatokkal. Lehetséges, hogy a menekülés, az áldozatszereppel járó előnyök, a megfelelési vágy, a szeretet utáni igény, az alacsony önbecsülés, netán tán a saját fontosságunk hangsúlyozása húzódik meg a háttérben.

Amikor a szívünket-lelkünket beleadjuk egy-egy feladat elvégzésébe, igen nehéz feldolgozni a kudarcot. A dolgok nem mindig alakulnak a terveink szerint, ugyanakkor ez nem egyenlő a kudarccal, gyakran csak a hozzáállásunkon múlik, hogy miként interpretáljuk az eseményeket. Lehetséges, hogy valamilyen szempontból a „kudarc” is hozzájárul a későbbi sikereinkhez vagy mi magunk, a jellemünk változik jó irányba a történetek hatására, esetleg más oldalról megvizsgálva az eseményeket találunk olyan magyarázatot, amely által értelmet nyer a küzdelmünk. Azoknak, akik küzdenek a tökéletesség ábrándjával, érdemes kipróbálniuk, hogy egy-egy apró hibát ejtenek, csupán azért, hogy megtapasztalják, hogy hiába párosították össze fordítva a zoknikat, a Föld nem szűnt meg forogni. A pszichológiai foglalkozásaimon szoktam a gyerekekkel együtt rajzot készíteni: a papír körbe-körbe megy, mindenki hozzáteszi a saját firkáját, de a végső célunk az, hogy segítsünk egymásnak, hogy egy értelmes kép váljon belőle, amiről egy közös történetet is mesélhetünk. Ezen a kis játékon keresztül azt is megtapasztaljuk, hogy a legfurcsább firák is illeszkednek a közös képünkbe, mint ahogy életünk minden eseménye, még a legkirívóbb történetek is integrálhatóak valamiképp a személyes élettörténetünkbe. ♦

A MI IDŐNK

Mit írunk be? És melyiket elsőnek? De mi lesz, ha oda sikerül, pedig nem is oda, hanem ide lenne jó bejutni? Duplázunk vagy összeadunk? Mennyi a költség, mennyi a pontszám, mennyi a hely? Mennyit ér 12 év, és hol kellene majd lenni 12 év múltán?

Szöveg - Aczél Petra / **KÖZVILÁGÍTÁS**

- ♦ Nemcsak március, hanem február idusa is cezúra. Legalábbis százvalahányezer magyar fiatalnak, akik elemi és középiskolai tanulmányaik vége előtt egy fél évvel arról gondolkodnak, hogyan legyen tovább. Éppen túlestek a szalagavatón és arról vitatkoznak, hogyan nézzenek ki a tablóképen, de már több évtizedre előre kell nézniük. Legalább a nyugdíjig. Felvételi jelentkezési határidő metszi szét az utolsó téli hónapot. Még messze a májusi érettségi, de családok ezrei kalkulálnak ilyentájt a jövővel. Persze, nem mind ugyanúgy. Vannak, akik a hithez hasonlóan a hivatás kérdéseit is a gyerekre hagyják – „nem akarjuk neki megmondani, mi a jó, elég érett már, válasszon ő”. Másokról már születésük előtt tudták, hova fognak iskolába járni, mi lesz a foglalkozásuk: az ő programjukban nincsenek váratlan döntések. Legfeljebb nagy lázadások, de ez nem februári kérdés. Olyanok is vannak, akik csak utolsó pillanatban kapnak észbe, és a pizzarendelés logikájával már csupán a 'feltétlen' gondolkodnak. És aztán vannak, akik hosszan, sokat beszélgetnek, kérdeznek, néha vitáznak, együtt döntenek, együtt sírnak és nevetnek. Mit mondjunk pályaválasztó gyerekünknek? Családi történeteket és saját tévedéseinkből származó tapasztalatokat? A mikro- és makrogazdasági előrejelzéseket? Kezdő fizetéseket és munkanélküli rátaikat: hogy mi éri meg? Vagy annyit: a lényeg, hogy boldog légy?... Mit remélünk, hogy akárki vagy valaki lesz belőle? Hogy itthon vagy külföldön? Merünk tanácsolni? Merünk elengedni? Merünk hallgatni? A pubertáson túl, de még az életben innen ez a februári döntés nem lottócedula, amit majd talán kihúznak az égi sorsoldában. Nem is álom, amit részben másoknak álmodunk. Inkább palackba dugaszolt üzenet. Az óceánon túlra szánjuk és a legkülönösebb, hogy a feladóhoz kellene elérkeznie a túlparton is. Magunknak szól. És közben ott van még az a sok hullám, vihar, zátony, apály és dagály. És a szél, ami az indiánok szerint az időt is széttépi néha. Mert talán nem is pályát választ most az a százezervalahány fiatal, hanem önmagát. Magáról beszél, amikor mérlegel, magával számol, amikor bizakodik. És magában bízhat. No, és persze még Valakiben. Akivel a februári döntés az igazi Út ígérete lehet. ♦

IDEGEN TOLLAKKAL A RÉGIEKET NE FELEDD!

Itt vannak velem, mind a régiek. Emlékben és tapintható valóságban. A régi tárgyak, mögöttük a régi emberek. Gyerekkorból, vagy még onnan is messzebről.

Szöveg - Schäffer Erszébet / IDEGEN TOLLAKKAL

◆ ÓDA RÉGI VARRÓNŐKHÖZ

*Ó férceket öltő ügyes ujjak,
válltómést szegő gyors kezek,
kik asszonyok örömeire vagytok,
s szolgáltok kattogó varrógép ütemére
kecses szoknyákat, s egyebet ...*

Hát, mi tagadás, ha óda, akkor ide egy rím igencsak jó vóna, hogy folytathassam versemet. De rím nincs, ám emlékeimben a régi Singerek közt ide-oda libbennek a varrónők, csuklójukon tűpárna, fellebbentik a próbafülkéül szolgáló kartonfüggönnyt, guggolnak elélem, fordulj, mondja Gizi néni, azaz csak motyogja, mert ajka közt ott ülnek veszélyesen a gombostűk, ahogy fordulok, úgy tűzi a szoknyám hosszát, szépen, egyformára.

És a többiek mind, a púpos kis Marika néni, aki ki sem mozdult a domb tetején a házból, mégis mindent tudott. Hordták a híreket az asszonyok. Mert a varrónők kis szobasarka az volt, mint a férfiaknak a kovácsműhely. Ott is mindenki megfordult. A varrónő egyszeriben volt bizalmas gyóntató, divatkreátor, tanácsadó, öltöztető. Ötletet adott a ruha mintájára, színére, megmondta, mennyit vegyenek ebből vagy abból az anyagból. Tudta, hogy beavatás után mennyit fog összemenni, voltak divatlapjai, együtt forgatták a kuncsaftokkal. Akadtak keresett varrónők,

akikért inkább vártak, de nem tágitottak mellőlük az asszonyok. Akkoriban egy-egy ruha, kosztüm, alkalmi toalett sok évre szól, nem mindegy, kire bízták az elkészítését. Ha meg egy-egy külföldi divatlaphoz jutott valaki, azt rongyosra nézték, forgatták, emlékszem, Gizi néni divatlapjaiból egyszer kivágtunk néhány „szép nénit” – az egész hat év körüli hölgykoszorút prakkerrel kergette ki az udvarról.

Gizi néni a Kastély utcában lakott, varróműhelye az apró szoba függönnyel elválasztott része, egyetlen asztal és az ablak előtt a Singer – ez volt a birodalma. Viszont kis birodalmában határozott volt és eltökélt. Ha a kuncsaft kiterítette a ruhaanyagot, shantungot, pikét, kartont, selymet, zsorzsettet, lenvásznat, tüllt, flanellt vagy egy kosztümre való szövetet – Gizi néni azonnal látta, hogy mit tud abból kreálni.

– Nézze, drágám, ebből egy kis galléros ingruha éppen kitelik, még egy zsabót is ki tudok szorítani hozzá. Hogy csónaknyakú...? Nem, ehhez nem illik csónaknyak, ide kis gallér kell, még egy öv is kijön a saját anyagából, nézze, lazán megköti, variálhatja is... Addig mondta, míg az illető hölgy már maga is azt hitte, hogy ingruhát akart kis gallérral, zsabóval és övvel. Két zsebet még kiimádkozott Gizi néniéből, aki kegyesen beleegyezett, hozzátéve, ha kifutja, lesz zseb is, de nem teszem le a nagyesküt...

Aztán persze lett zseb, ennek megfelelően az asszonyok rendszerint elégedetten távoztak, mert Gizi néni ügyes volt, gyors és nagy fantáziájú, visszabontani ritkán kellett, egyetlen próba elég volt nála, és időre megvolt a vállalt ruhával. Egy hibáját mindenki emlegette, szerette szűkre szabni a derekakat. Igaz, mindig hagyott benne anyagot, hízás esetére. Akkor meg újra jöttek a kuncsaftok:

– Édes Gizike, tesszen már egy-két centit kiengedni...!

Visszanézek, lám csak, amott lépdél az én kedvencem, Bó. Ő amolyan botcsinálta varrónőnek számított, főként ismerősöknek varrt, azoknak, akik nem siettek, s nem bánták, ha a szoknyán a hól széttart, vagy a mellvarrás odébb sikeredett. Bót mindenki szerette, s nem azért, mert csodás ruhakölteményeket varázsolt. Gombosdoboza teli volt kinccsel, patentek, gumik, pertlik, tűk, stoppolófa, centi, kréta, koptató, párizsi kapocs és még ki tudja mi minden lapult benne. Neki jutottak a függönyök, az abroszszegések, az apró-cseprő javítások. A kulimunka, mondta nevetve és mi gyerekek, alig vártuk, hogy bekiabáljon a kapun: hogy hé, itthon van a gazda? – mert tudtuk, perceken belül eltűnik a hétköznap és ünnep lesz. Mert ha megjelent hórihorgas alakja, anyu már készítette a diólikórt (ez volt a gyengéje), apu lerakta, amit éppen a kezében tartott, hogy megölelhessen – hát megjött, vénkisasszony? – és boldogan lapogatták egymás hátát, mi, gyerekek meg ott ugráltunk a szoknyája mellett, adjon már egy puszit, üljön már le, kezdjen el mesélni. Mert ha csak azt mesélte el, hogyan mérte ki a segéd a Rostoványi boltban a tíz deka töltetlen savanyúcukrot – Na, keresétek csak meg, hol van, hát nektek hoztam! –, azt is tátott szájjal, várakozó rekeszizmokkal hallgattuk. Ha Bó megjött, borult minden, aludni se kellett menni, otthagyhattuk a vacsoramaradékot, pizzamás lábunkra zoknit húzhattunk, és fennmaradtunk a felnőttekkel. Akik Bó társaságában olyanok lettek, mint a diákok, szertelenek voltak, jókedvűek és adakozók. Bó vénkisasszony volt, egyszerű falusi varrónő, az az ember, akiről Márai ezt írja: *Vannak ritka emberek, akik a jóságot, mely mindig önzés is, párolták és nemesítették. Ezek az emberek nem okoznak soha fájdalmat barátságukkal vagy rokonszenvűkkel, nem terhesek közeledésükkel, nem mondanak soha egy szóval többet, mint amit a másik el tud viselni, s mintha, külön, nagyon finom hallószerveik lennének, úgy neszelik, mi az, ami a másiknak fájhat.*

Ez a tapintat nemcsak a megfelelő szavakat és hangsúlyt ismeri, hanem a hallgatás gyöngédségét is...

Mindehhez Bó jókedvű volt, szellemes, és soha egy pillanatra sem adta jelét a csüggedésének. Pedig oka lett volna rá bizonyosan. Kitelepítették őket, ketten, fehér hajú, halk szavú édesanyjával éltek egy apró szoba-konyhában abból a jövedelemből, amit a varrással keresett. Egyszer valaki, tán egy szilveszteri murin, megkérdezte tőle: Te, Bó mért nem választasz már valakit magadnak? Bó végignézett magán komolyan, kicsit meghajolt, két kezét főúri mozdulattal végighúzta hórihorgas alakján: Magamat választottam, mondta.

Sokat gondolkodtam, igazat mondott-e. Választhatja-e az ember magamagát. És arra jutottam, nem. Nem választhatja. Ugy vagyunk kitalálva, hogy reményben és lemondásban, titkon és bevallva egy másik ember felé kapaszkodunk. Bónak, a falusi varrónőnek titka volt, de ezt soha nem tudtam megfejteni. Szabad maradt és független. Gyanítom, nagy ára volt a szabadságnak. De soha nem tudtam meg, mekkora.

Ani varrógépe a temesvári Bega partjához közel csattogott. Ilyen vidám varrógépet azóta sem hallottam. Ani miatt lehetett vidám, akiben hét ördög és hét angyal lakozott. Ügyes volt, mint a veszedelm és gyors, mint a forgószél. Nem szeretett a varrógép mellett ülni, inkább gyorsan megvarrta, ami várt rá. Kitalálni, tervezni, kreálni szeretett. A centit alig használta. Ijesztően pontos szemmértéke volt. Rám nézett, rajzolt egy gyors skiccet és a sárga-zöld-halványzürke, testhez símuló hűvös anyagba habozás nélkül belevágott. Megálmodta, és rám varrta azt a ruhát, ami tizenhat éves nyaram öröme volt. Ótata vette a kelmét, egyetlen kikötése volt, nem szabhat Ani miniruhát belőle. Nem is szabott. Derekamhoz és csípőmhöz símuló szoknyarésze éppen a térdemig ért. Vállaim szabadon maradtak, de a ruha végig takarta a testet, föl egészen nyakig. Egy kis pánt tartotta az anyagot hátul a tarkó alatt, merészen szabadon hagyva az egész hátat. Amikor hazamentem az új ruhában, ótata elégedetten mustrálta a szoknyahosszot – ekkor megfordultam. Ómama szája elé kapta a kezét és felsikoltott: – De gyönyörű vagy! Ez az Ani tényleg egy ördögös varrónő!

Ótata nem szólt. Nem is szólhatott. A szoknya hosszával minden rendben volt. ◆

MELYIK ÉLET LESZ AZ ENYÉM?

„AZ VOLT AZ ÁLMOM, HOGY OSZTÁLYFŐNÖK LEGYEK”

Ahogy lépkedtem felfelé az iskola lépcsőjén, hogy Molnár Györggyel, a Baár-Madas Református Gimnázium történelem-olasz szakos tanárával beszélgessek, az jutott az eszembe, hogy ő az eddigi legfiatalabb interjúalanyom és az egyetlen, akivel magázódom fogok beszélgetni. Ez nem is lehet másképp, hiszen a gyerekeim tanára – még ha a fiam lehetne is. Gondoltam, pályakezdőként ideges lesz kicsit, talán bizonytalan. De nem így történt. És a beszélgetés végén, ahogy ballagtam lefelé a lépcsőn, egyetlen dolog járt az eszemben: a saját gyerekeimnek pontosan ilyen pályaválasztást és -kezdést kívánok.

Szöveg - Gábos Katalin / MELYIK ÉLET LESZ AZ ENYÉM? / Kép - Páczai Tamás

♦ – Amikor a gyerekeim iskolájában egy szülői értekezleten bemutatták a leendő gimnáziumi osztályok osztályfőnökeit, és Ön, mint friss pedagógus, ott állt közöttük, mi tagadás, alig látszott idősebbnek a végzősöknél – 24 éves volt... Gyakorlatilag pár hónap tanítás után lett osztályfőnöknek kiválasztva. Ezt hogyan sikerült kiérdemelni?

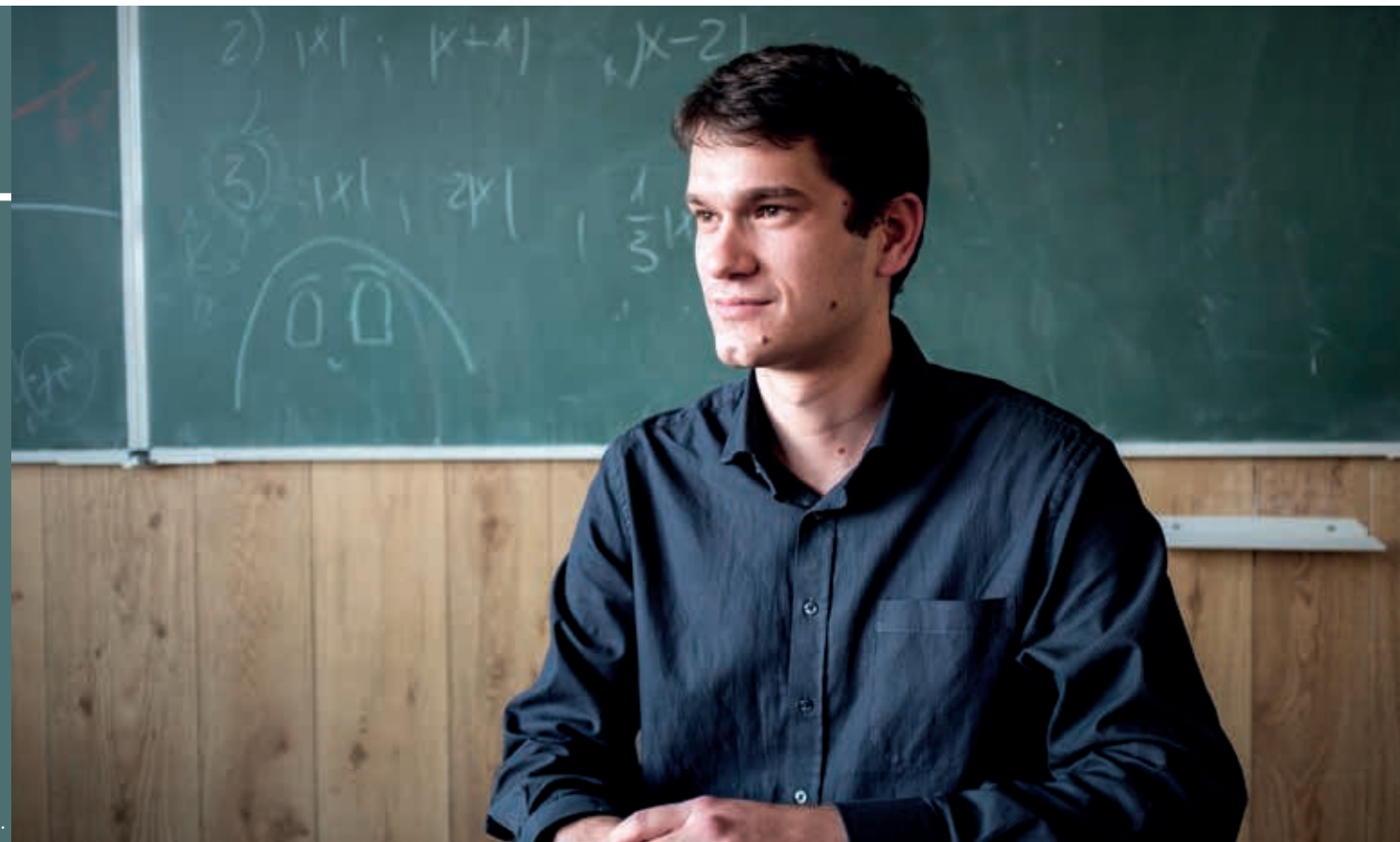
– Azt gondolom, első körben talán nem én voltam a vezetőség elképzelése, egy kis „sakkozás” végeredménye az, hogy rám esett a választás. Tavasszal már voltak olyan iskolai programok, megmozdulások, ahol a kiállításomat megtapasztalhatták, de nagyon jólesett, hogy ezt meg merték kockáztatni, mert az egyik álmom az volt, hogy egyszer osztályfőnök legyek, ezt tartom a tanári munkám legfontosabb részének. Ez fakadhat talán abból, hogy a középiskolában sokszor nehézkes volt az osztályfőnök és az osztály viszonya, volt viszont sok-sok társam, akikkel nagyon jó közösséget alakítottunk ki. Megéreztem, hogy ez mennyire fontos. Lehet, hogy az embert agyonterhelik tanulni-valóval, meg otthoni problémáival, de ha vannak körülötte, akikre számíthat, akkor máris könnyebb egy kicsit.

– De ugye, azért remegett a lába az első szülői értekezleten?

– Remegett hát, izgultam nagyon. Kiálltam, elmondtam, mit szeretnék, röviden, határozott stílusban. Láthatták, hogy próbálok egy rendet, egy rendszert bevezetni, van elképzelésem, és úgy érzem, ez nekik is megnyugtató volt.

– A kollégák részéről tapasztalt bármilyen kellemetlenséget?

– Azt éreztem, hogy mindenki támogat. Olyan előfordult, hogy valaki bele akart szólni abba, hogyan csinálom, abban is biztos vagyok, hogy jóindulatból történt ez, de ezt, bevallom, néha rosszul viselem. Úgyhogy őszintén elmondtam egy négy szemközti beszélgetésben, hogy bocsánat, én ezt nem szeretném.

– A hierarchiába sikerült „beleilleszkednie”? Hiszen nyilván egy tanári karon belül is van ilyen.

– Egy középiskolai tanár munkája sokkal önállóbb, mint a más szakmákat űzőké. Az ember megkapja az óráit, felkészül, bemegy a terembe, és a kutya nem jön utána. Természetesen ellenőrzik, figyelik a munkámat, van tanterv, amihez tartanom kell magamat, vannak munkaközösségek felettem. De ha nincsen valami komoly, nagy baj, nincsenek súrlódási pontok a kollégák és közötttem. Az embernek elsősorban az osztályteremben kell kiharcolnia a helyét, a többi utána meg alakul... De olyat soha nem tapasztaltam, hogy „új gyerek vagy még, majd beszélünk két év múlva!”. Ha valaki valamit hatékonyan csinál, azt elfogadják, elismeri mindenki.

– Akkor most ugorjunk a történet elejére, a pályaválasztásra.

– Én már középiskolás koromban tudtam, hogy tanítani szeretnék, ez a gimnázium első-második osztályában világossá vált számomra. A történelem biztos volt mindig, de kellett mellé választani egy második tantárgyat.

A matematikán gondolkodtam egy darabig, de nem adott elég örömet, végül az olasz nyelv mellett tettem le a voksot – egyrészt, mert az évek alatt megszerettem, másrészt, mert úgy gondoltam, hogy ha a tanítás valamiért mégsem jönne be, egy nyelvvél még mindig lehet mit kezdeni. Felvételiztem, felvettek, semmiféle komplikáció nem volt – döntöttem valami mellett. Az egyetemről azután minél hamarabb ki akartam kerülni. Az egyetemi oktatást nem igazán szerettem. Azt éreztem, hogy leendő tanárként, pedagógiai szempontból nem kaptunk elég irányítást. Vagy annyit nem, amennyire számítottam. Szerettem volna már dolgozni, csinálni a dolgot, nem csak beszélni róla.

– Milyen volt az első találkozás a diákokkal?

– Néptáncolok, és amikor elkezdtem az egyetemre járni, párhuzamosan elkezdtem néptáncot is tanítani, heti két alkalommal. Még már előtte is, nyaranként gyerekeket táboroztattunk, ott is tanítottam. Úgyhogy az, hogy ők sokan vannak, én meg egyedül, nem okozott problémát.

– És mi volt, ami okozott?

– Például az, hogy az ember hogyan kezdje el jól az órát, ha nyelvet tanít, szóval, a szakma szakoktatás része.

– Nagyon rossz élménye, emléke nincs is?

– Olyan van, hogy egy órát nagyon nem sikerült felépíteni, vagy nem ment az eltervezett menet szerint. Az egyetemi gyakorlatom során egy ilyen eset miatt a gyakorlatvezető tanárom nagyon leszidott. De a diákokkal kapcsolatban nem volt negatív élményem akkor sem. Ez annak is köszönhető, hogy egyetemistaként az ember gyakorló gimnáziumban kerül először diákok elé, akik már hozzá vannak szokva a gyakorló tanárokhoz, nekik ez nem okoz meglepetést. Segít, hogy határozott a fellépésem, erős a hangom...

– Rögtön uralta az osztályt?

– Tudtam, hogy ez kulcskérdés. Ha az ember táncol, férfiként ő irányít, határozottnak kell lennie. Én rögtön világossá tettem: én vagyok a tanár, ők a diákok, nem haverkodunk. Persze most, négy év után kicsit más már a helyzet, de haverkodásnak most sem mondanám. A sok közös élmény szül poénokat, de az alap nem változott. Én azt érzem, hogy a helyemen vagyok. És ez nem azt jelenti, hogy minden órám tökéletes és jó, és mindig sikerül átvenni az akaratomat. Csatákat vívunk és van, hogy vereséget szenvedek.

– Persze, ez mindenkivel így van, a kérdés csak az, hogy vannak-e álmatlan éjszakái a vesztes csaták után, és nem kezd-e el félni emiatt.

– Álmatlan éjszakáim soha nem voltak. Talán, mert nagyon vigyáztam arra, amikor elkezdtem dolgozni, hogy a munka ne szippantson be teljesen. Sokan vannak, akikkel ez történik – addig volt társaságuk, barátaik, hobbiuk, jártak mindenfelé, aztán elkezdtek dolgozni, és a civil életük megszűnt, mert minden energiát és figyelmet a munkahelyen való megfelelésre, vagy magára a munkára fordítanak. Maguk mögött hagynak mindent, ami addig az életükhöz tartozott. Nekem nagyon fontos volt, hogy az „életem” megmaradjon. Nem volt könnyű, hiszen egy tanár, ha akar, végtelen mennyiséget tud készíteni egy órára. Ha a néptáncot meg akartam tartani, akkor muszáj volt így működni. Megpróbálom egyáltalán nem hazavinni a munkát. Eddig életemben kétszer fordult elő, hogy ez nem sikerült. Amíg lehet, szét kell választani ezt a két dolgot. Meglátjuk, hogy amikor már lesznek gyerekeim, meg tudom-e csinálni, hiszen akkor már több lesz a feladat. Mert most olykor benn vagyok az iskolában nyolc- kilenc, néha akár tíz órát is, ugyanis a néptáncpróba este van, és addig nem megyek haza.

– Hogy érzi? Sikerült a közösségépítés?

– Erről nem engem kellene kérdezni, mert én elfogult vagyok, de igen, azt érzem, hogy amit szerettem volna, azt nagyjából sikerült megvalósítani. Abból az emlékből, hogy nekem mennyit adott a jó osztályközösség, építettem és építem. Hívó katolikus vagyok, sokat tanultam különféle ifjúsági mozgalmakból is. Voltam cserkész, megfordultam a „Szentjánosbogár-mozgalomban”, és ezeknek az alapelveit nagyon jól tudom hasznosítani. Az osztályomban nem volt ún. „kihúzó” ember, nagyon jó gyerekek alapvetően. Nem azt mondom, hogy nincsenek konfliktusok, de azt érzem, hogy alapvetően egyfelé dolgozik mindenki. A fiúknak megvoltak az ügyeik, a marhaságaik, de őket is sikerült afelé terelni, hogy akkor se a közösség ellen dolgozzanak, ha esetleg valakivel személyes konfliktusuk van. Nem az a célom, hogy én legyek a központban – bár ez kívülről néha úgy nézhet ki, hiszen hangos vagyok, magas és határozott, és ezért jönnek utánam. Nekem az lenne a célom, hosszú távon, és ezt talán sikerül is elérnem, hogy ők „legyenek meg” egymásnak, később is, hogy egymás felé nyiljanak meg a kapuk. Leérettségiznek, engem itt hagynak, és lehet, hogy néha majd „visszanéznek”, felemelik a telefont, írnak egy üzenetet, de itt a vége. Nem gondolom, hogy tökéletesen csinálom, az ember rengeteg hibát elkövet, emberek vagyunk, emberekkel dolgozunk. Állandóan alakítani kell kicsit az elképzeléseken, folyamatosan keresni kell a helyes megoldásokat, nem mindig sikerül valaminek az elejét venni, nem sikerül valakit megvédeni valamitől, nem sikerül betartatni valamit... Alapvetően elégedett és boldog vagyok, de van kudarc. Sok, átlagosnak mondható kudarc és sok kis siker. ♦

OÁZIS A BŐRNEK!

CSICSÓKÁS TERMÉKCSALÁD

A csicsóka és a kalendula őserjeje egy tégelybe zárva!

Mélyen hidratál

Nyugtat

Regenerál

Hosszú távú, hatékony megoldást nyújthat még a legszárazabb bőr problémáira is!

Kiválóan alkalmas a cukorbetegségben szenvedők bőrének ápolására is, ezért együttműködünk az Egy Csepp Figyelem Alapítvánnyal.

www.ilcsi.com

NEM ERESZT AZ EVEREST

Az ember csodálatos lény. Megadatott nekünk a gondolkodás és a beszéd képessége, mindemellett különféle hajtóerők, drive-ok munkálkodnak bennünk, amelyek a szükségleteink kielégítéséért felelnek. Célkitűzéseink megvalósításában is hasznosak ezek a hajtóerők, de érdekes módon, olykor magunknak teremtjük meg a „problémát”, a rögzös utat, amit aztán igyekszünk kreatívan és hatékonyan megoldani. Mire jó ez?

Szöveg - **Németh Zsófia, Szőnyi Lídia** / EGY TÖRTÉNET, SOK KÉRDÉS

◆ A TÖRTÉNET

Választott filmünk ezúttal valós eseményeken alapul, így még drámaibb módon hat ránk. A Mount Everest a világ legmagasabb hegycsúcsa, amely az idők során számos emberből váltott ki ellenállhatatlan vágyat arra, hogy meghódítsa. Az időjárási körülmények a hegyen szeszélyesek, az oxigén szint 60%-ra csökken, egy ponton túl még helikopterrel sem lehet megközelíteni, szóval minden összetevő adott ahhoz, hogy az ember időnként életveszélybe kerüljön és erőnek erejével, csodával határos módon úrrá legyen – már ha tud – az elemeken és saját fizikai és mentális korlátain. A filmben két expedíció tagjainak sorsát követhetjük nyomon, amint ezzel a nehéz, általuk önként vállalt kihívással igyekeznek farkasszemet nézni. Nem találkozunk markáns karakterekkel, de mindegyik arc az ismerősség élményét nyújtja. Bármelyikünk lehetne az, vagy akár egy barátunk, a szomszédunk, aki egyszer csak elindul élete expedíciójára, hogy valamiféle lehetetlen vállalkozást vigyen véghez. Ettől érzünk nézőként érzelmi közöséget ezekkel a figurákkal, és már nem azon törjük a fejünket, hogy minek mennek oda, ahol meg is halhatnak, hanem a pozitív végkifejletért szorítunk. A hegycsúcs kiszámíthatatlan és szeszélyes, nem mindig mutatja a legbarátságosabb arcát, a hegyászóknak pedig fel kell készülniük a legváratlanabb fordulatokra, s helyenként a legembertelenebb körülmények között kell kapaszkodót találniuk a saját életükhöz.

KÉNYELEM KONTRA ÖNMEGVALÓSÍTÁS

A legtöbben azért biztos nem egyszer gondoltunk már arra, hogy mi a csodáért vállal valaki önként ekkora kockázatot, ahol a saját élete a tét. „Azt se tudja már, hogy jó dolgában mit csináljon!” – hallhatjuk sokszor, amikor ilyen extrém kockázatvállalás a téma.

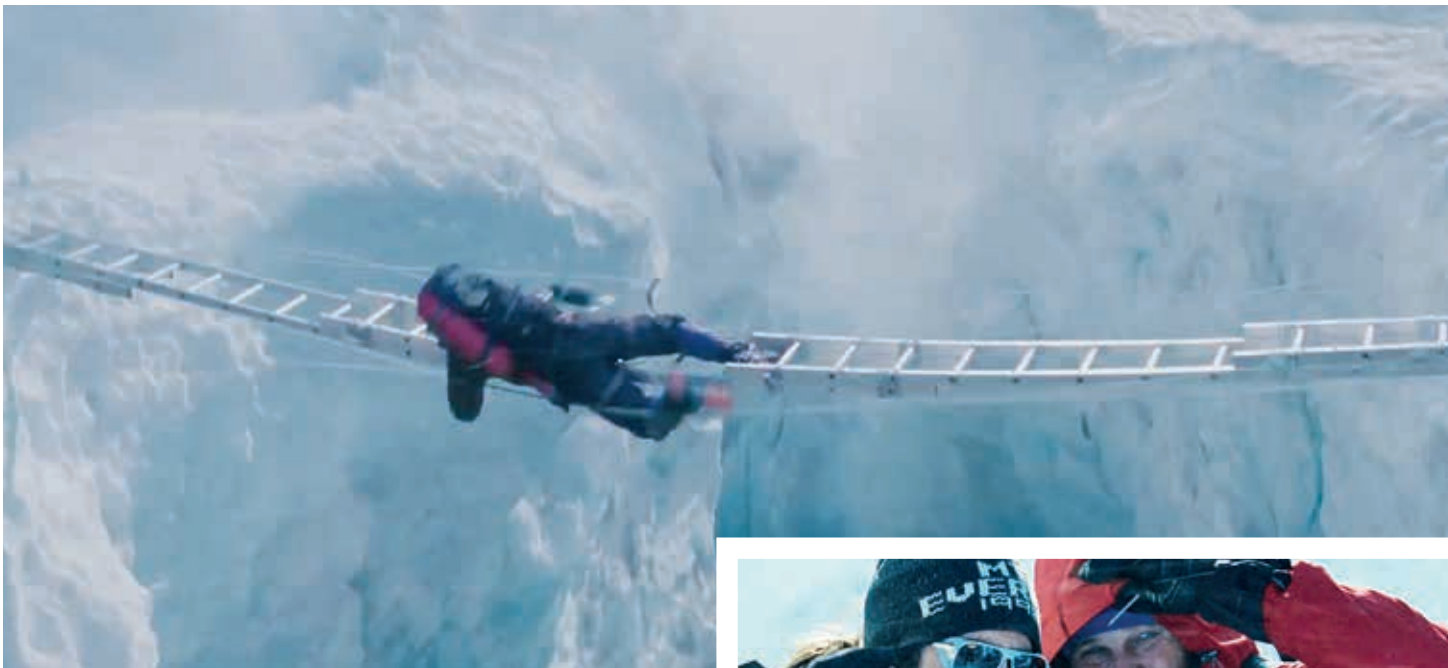

Az ember alapvetően érdeklődő, kíváncsi, ritkán elégszik meg azzal, ami van, és rendkívüli módon vonzza az ismeretlen, a felfedezésre váró, a lehetetlen. Ha nem így lenne, akkor bizony számos találmánnyal, elképesztő felfedezéssel és ötlettel lenne szegényebb a világunk, így ez a formabontó, nyughatatlan gondolkodás időnként nagyon is hasznos és helyénvaló. Maslow szerint, aki a szükségletek piramisát megalkotta, a bennünk lévő hajtóerők és szükségletek között is létezik fontossági sorrend. Ha az alapvető fizikai szükségleteink, amelyek az életben maradáshoz kellene, ki vannak elégítve, akkor tudunk az olyan magasabb szintű vágyainkkal foglalkozni, mint például az önmegvalósítás, az önismeret, küzdelem a saját démonainkkal, illetve a korlátaink feszegetése. Ennek fényében, minél több szükségletünk van kielégítve, annál magasabb célok felé törhetünk, ergo ha mindenünk megvan, akkor is a határ a csillagos ég, mindig találhatunk magunknak új és új elérendő célokat, problémákat, amiket megoldhatunk, rejtvényeket, kihívásokat, amelyek után eredhetünk.

Ehhez hozzájöhet még az ingerkereső típusú személyiség, és máris ott tartunk, hogy az ember felnyalabolja a túrahátizsákját, és túlfűtve az adrenalinlöketektől máris egy Ázsia felé tartó gépen találja magát, hogy megmássza a világ legmagasabb hegycsúcsát, talán nem is gondolva bele abba, hogy ezzel vásárra viszi a saját bőrét, s a feje tetejére állítja Maslow híres piramisát, hiszen a legalapvetőbb szükségleteit áldozza fel a céljai oltárán.

HÉTKÖZNAPI ÖNMEGVALÓSÍTÓK

Ugyanakkor kevesen vannak, akik ilyen merész vállalkozásba kezdenek, s úgy döntenek, hogy meghódítják a világ legmagasabb pontját, de a hétköznapi ember is számos olyan célt „bevállal”, amely valamiképp kihúzza a lába alól a talajt. Gondoljunk csak az édesanyára, aki képes lemondani az alapvető fiziológiai szükségleteiről, például az alvásról, az evésről, ha a gyermeke igénye úgy kívánja. Vagy gondoljunk azokra a misszionáriusokra vagy önkéntes munkásokra, akik lemondanak a biztonság utáni vágyukról, azért, hogy másokon segítsenek.

Vagy a művészekre, akik minden igényüket felfüggesztik, amíg az alkotással foglalkoznak. Ilyen értelemben az önmegvalósítás nem önös érdekeink önző hajszolása, hanem elköteleződés, erőfeszítés egy fontos cél vagy munka megvalósítása érdekében. Ilyenkor a saját döntésünk forgatja fel a rendszert, s mi magunk kerekedünk felül a saját igényeink kielégítésén, hogy elvégezzük a feladatot, amelyet fontosnak tartunk, amellyel azonosultunk. Mindazonáltal nem érdemes teljesen háttérbe szorítani az alapvető szükségleteinket, ugyanis ha túl hosszú időn keresztül túl sokat vállalunk, az előbb-utóbb visszaüthet, és a lendületünket elveszítve, értéktelennek, türelmetlennek, fáradtnak, fásultnak kezdetjük érezni magunkat, sőt, a körülöttünk élőkkel is megromolhat a kapcsolatunk.

CSÚCSRA TÖRNI OKOSAN

Az expedíció célja persze a csúcs és mindaz, amit ennek elérése szimbolizál. Egyeseknek a saját félelmeiken, tehetetlenségükön vagy a depressziójukon való felülkerekedést, másoknak a teljesítőképességük határainak kitérítését, mások támogatását ezen az embert próbáló úton, esetleg az érintetlen természet élményének megtapasztalását jelenti, amely reményeik szerint békével és harmóniával tölti majd meg az életüket.

Olykor az a meggyőződésünk okozza a vesztünket, hogy a boldogság kizárólag a csúcs meghódítását jelentheti. Ákos ezt énekli: „Csak játék ez a harc / De folyton belehalsz / Mert mindig győzni / Meg ölni akarsz / Nagy harc ez a játék / Évekig fáj még / Ha sebez a szándék / A vége kudarc”. Talán az a boldogság, amit a csúcs elérésétől várunk, valójában a teljesítmény mellékterméke, vagyis az úton való végigmenetel, a csúcsig vezető út, illetve az azon

megtapasztalt küzdelem, fájdalom, kín, szenvedés és öröm összefonódásából létrejövő érzés az, ami boldogsággal tölt el. Éppen ezért lehetséges az, hogy minél nehezebb, fájdalmasabb elérni a célunkat, annál nagyobb boldogságot okoz a siker elérése. Természetesen álszent dolog lenne pusztán az út számlájára írni a boldogság érzését, hiszen csúcs nélkül útról és sikerről sem beszélhetnénk. Meghatározott végcél nélkül talán le se mondanánk a kényelmünkről, hogy megvalósítsuk az álmainkat. A csúcs szimbólumának jelentése persze egyéneként változik, de lényeges, hogy találjunk egy olyan célt az életben, amiért hajlandóak vagyunk kilépni a komfortzónánkból. Lehetséges, hogy a magashegyi mászókkal történt eseményeket szemlélve nem fér a fejünkbe, hogy miért vállalkoznak ilyen örültnek tűnő dolgokra, de az ágyban, párnák között, vagyis a cél nélkül leélt élet is szomorú történet.

Ugyanakkor lényeges, hogy a csúcs közelsége ne széítsen meg bennünket, és a siker hajszolása közben is képesek legyünk kitartani az értékrendünk, a megérzéseink, meggyőződéseink mellett – olykor a visszafordulás, esetleg a megállás bölcsőbb döntés, mint feláldozni az egészségünket, a kapcsolatainkat, esetleg az életünket. A visszafordulás vagy a pihenés nem jelent feladást, hiszen egy későbbi, egy alkalmasabb időpontban újra nekivághatunk, hogy megvalósítsuk az álmunkat, s meghódítsuk azt a csúcst. ♦

A SZERZETES NEM FURA SZERZET

Február első napjaiban nagy, közös mátraverbély-szentkúti misével zárult a „Szerzetesek éve” program. Labancz Zsolt piarista tartományfőnökkel a rendezvénysorozathoz kapcsolódó élményeiről beszélgettünk.

Szöveg - Fazekas Zsuzsa / Kép - Páczai Tamás

◆ – *Először is gratulálni szeretnék az újráválasztásához. Milyen új kihívásokat jelent Önnek a tartományfőnökség folytatása?*

– A 2015-ös év tavasza sűrű volt ebből a szempontból. Egyrészt a tartományunk káptalana ismét megválasztott a következő négy évre tartományfőnöknek, másrészt a férfi szerzetesrendi előljárók újráválasztottak a férfi rendeket összefogó konferencia vezetőjének. Az újráválasztás mindkét esetben megerősítés számomra, bizalomnak élttem meg.

– *Mik a legfontosabb feladatai, melyeket érzi személyesen közel magához?*

– Mi, piaristák, oktatással, neveléssel foglalkozó apostoli szerzetesrend vagyunk: egyszerre szerzetes közösség és oktatási intézmények fenntartója. Ez kijelöli a tartományfőnöki feladataim irányait is: a közösség vezetőjeként elsődleges a rendtársakkal való személyes kapcsolattartás és a rendi közösség erősítése tartományi szinten. Hiszem, hogy ha mi örömmel éljük egyéni és közösségi életünket, ez meghívó erő, bátorítás lehet fiataloknak is, hogy ezt az életformát válasszák. Az iskoláinkkal kapcsolatban pedig az oktatási, nevelési minőség fenntartásán túl igen fontosnak tartom, amit iskolai evangelizációnak, a fiatalok hitre nevelésének nevezünk. Az iskolai kereteken túl szeretnék felkínálni a diákjaink számára a keresztény kisközösségi formát is. Az elmúlt években kialakítottuk a kollégáink piarista pedagógiai képzésének a formáját. Ez meghatározó iskoláink jövője szempontjából. Szeretnék továbbá formát adni annak, hogy világi munkatársaink is ki tudják fejteni piarista elkötelezettségüket. Más rendeknél ezt harmadrendnek hívják, nálunk, piaristáknál testvériség a neve. Rengeteg nagyszerű munkatárssal dolgozunk együtt, s többekben ébrednek az igény egy ilyesfajta elköteleződésre. Nagyon szeretném, hogy ez a testvériség a következő években valóban létrejöjjön a magyar tartományban is.

A szerzetes-előljárói konferenciában pedig azt a célt tűztük ki, hogy szeretnék előmozdítani a szerzetesrendek közti együttműködést. Jelenti ez egyrészt egymás jobb megismerését, másrészt azoknak a formáknak a keresését, amelyekben együttműködve összeadódnak az erőink. Meggyőződésünk, hogy együtt többek vagyunk.

– *A szerzetesek éve hogyan segítette ezeket a folyamatokat?*

– A szerzetesek éve – most, visszatekintve egyértelműen mondhatjuk – ajándékká lett számunkra, magyar szerzeteseknek. Nagyon sok kapcsolatot, találkozást hozott mindannyiunknak. Különösen szép volt a tavasszal rendezett szerzetesi zárandoklát Mátraverbély-Szentkúton, amely szerzetesi hivatásunk ünnepe és egyben hálaadás volt. Nagyon jó volt látni a sokféle közösségből érkezett szerzeteseket, tapasztalni az örömet, hogy találkozhatunk, rácsodálkozhatunk egymásra, s megélhetjük, hogy a közös hivatás összekapcsol minket.

Az év másik nagy rendezvénye volt a szeptemberi „Szerzetesek Tere”, ahol az érdeklődőknek szerettük volna megmutatni, hogy a szerzetesrendek milyen sok területen jelen vannak a társadalom és az egyház életében. Kezdetből fogva fontos volt, hogy ne csak a tevékenységeinket mutassuk meg, hanem lehetőséget adjunk arra is, hogy az ide látogatók megízlelhessék szolgálatunk spirituális hátterét, Istennel való kapcsolatunkat. Szándékosan a Március 15. térre vittük ezt az eseményt, ahol nagy az átjárás, sok a sétáló. S valóban, rengetegen jöttek és az oda látogatók otthonosan érezték magukat ebben a megnyitott szerzetesi térben. S itt nem az egyes rendek bemutatása volt a célunk külön-külön, hanem szolgálati típusonként közösen jelentek meg.

– *Hogy sikerült a bemutatkozás és a párbeszéd?*

– Élénk érdeklődést érzékelünk, számos távoli embert is bevonzott az esemény. Ide kapcsolódik a „Rendben vagyok” címmel meghirdetett előzetes médiakampány is. Ez egy új próbálkozás volt, kerestük, hogyan tudjuk friss nyelven megszólítani az embereket. Plakátok kerültek ki szerzetesi arcokkal, amelyeknek nem önreklámozás volt a célja, hanem a figyelem felkeltése, hogy azután továbblépjének az emberek arra a honlapra, ahol rövidfilmekben mutatkoztak be szerzetesek. E rövidfilmek kapcsán nagyon sok pozitív visszajelzés érkezett, megmutatkozott, hogy az emberek érdeklődnek a szerzetesi élet iránt. Kíváncsiak rá, hogy kik is ezek a személyek, milyen örömeik, nehézségeik vannak. Egyháztól távolabb lévők is megköszönték, de olyan is volt, aki azt jelezte vissza, most végre megértette, mire is vállalkozott a rokona, amikor a szerzetesi életutat választotta. Megerősítette ez eredeti szándékunkat, hogy életformánkat az egyházon belül is ismertebbé tegyük, mert gyakran tapasztaljuk, hogy még egyházhoz közeli emberek is gyakran különös szerzetnek gondolnak bennünket. Fontos volt, hogy konkrét arcokkal, személyes történetekkel találkozassanak az érdeklődők, hiszen a szerzetesség nem absztrakt eszme, hanem a Krisztus-követés személyes megvalósulása. S épp az segítheti az érdeklődőket a saját életútjukon, ha a részünkről őszinte szavakkal találkozhatnak.

– *Hogyan váltotta be a program a várakozásait?*

Visszatekintve a programra, s az egész szerzetesi évre is, nagy elégedettség ébredt bennünk. Sok minden történt, olyan dolgok is, amelyekre előzetesen nem is számítottunk vagy nem ilyen mértékben. A programok szervezésében, előkészítésében számos találkozás született a különböző közösségek tagjai között, mélyült a magyar szerzetességen belül egymás ismerete, annak a tudata, hogy összetartozunk. A novemberi szerzetesi konferenciára ennek eredményeként is olyan sok résztvevő volt kíváncsi és jött el, mint korábban még soha.

– *Lesz folytatás?*

Akkor volt értelme a Szerzetesek éve programjainak, ha lesz folytatása. Igények, erőforrások jelentek meg. Növekedtünk egymás ismeretében, megtapasztaltuk az együttlét örömét. S persze egyedi alkalom volt ez az év, így nem megismételhető. Biztos vagyok abban, hogy érdemes lesz évente egy-egy találkozó szervezni, amely alkalmat ad a személyes eszmecserére és új impulzusok behívására is.

– *Mit emelne ki lezárásképpen?*

– Személy szerint nagyon hálás vagyok azért, hogy részem lehetett az év programjainak kitalálásában, alakításában, s így sok öröm születésében. Nagy köszönet él bennem a sok-sok munkatárs iránt, akik együttműködésükkel megvalósították a közös elképzeléseinket. Ferenc pápa üzenetében így fogalmazott az év célkitűzéséről: „Hálásan fogadni a múltat, szenvedélyes elkötelezettséggel élni a jelent és reménnyel tekinteni a jövőbe.” Úgy hiszem, mind ebben megerősített bennünket ez az év. S bízom benne, hogy tanúságot tudtunk tenni arról, hogy a szerzetesség nem elsősorban egy különleges életállapot, hanem minden emberrel és minden hívővel közös tapasztalatokban osztozunk, s ezeket a tapasztalatokat igyekszünk Jézus közelében megélni, s így hordozzuk azt az üzenetet, hogy Isten jelen van az élet minden – örömteli vagy épp nagyon sötét – szegletében. ◆

Celeni – Gypsy

◆ A roma kultúra inspirálta a Celeni 2016 tavasz/nyári kollekcióját

Cselényi Eszter, a Celeni tervezője rendhagyó módon közelítette meg a roma öltözködést és kultúrát. Ebben a kollekcióban nem a már sokszor használt, jól ismert motívumokat láthatjuk, így a hangsúly nem a virágokon és harsány színeken van, hanem a roma életstílusból eredő szabad, könnyed életszemléleten.

A szabad szellem az anyagok keverésében mutatkozik meg leginkább. A kollekció megalkotásakor Eszter célja a modern kori roma öltözkészítés és a divatos városi nő stílusának szabad keverése volt, külön hangsúlyt fektetve a rétegekre.

A finom részletek a ruhák belsejében és külső kézi díszítéseiben rejlenek. Az elasztikus lycra a selymes és kötött anyagokkal, valamint a filteres és brokátanyagok virágmotívumaival eklektikus egységet alkot, megtestesítve a szabad szellemű, korlátok nélkül élő nő és a kozmopolita hölgy egységét.

Eszter gyermekkorában csodálattal nézte, ahogy a roma családok elhaladnak házuk előtt, mindent a nők hátán összecsomagolt lepedőbe kötve. Ezekből az emlékekből merítve álmodta meg a táskakollekció alapkonceptióját.

Az ékszerek Visy Dóri munkái, aki arannyal futtatott pecsétgyűrűkbe foglalta a közösen válogatott rusztikus opálokat.

A 2016 tavasz/nyári Gipsy kollekció talán az eddigi legszínesebb kollekció a Celeni történetében. ◆

Természetesre szabva

Szöveg és kép - **Páczai Tamás**

◆ Cselényi Eszter aktívan figyeli a következő szezonokra előrejelzett nemzetközi trendeket. Ezeket mindig olyan magyar motívumokkal kapcsolja, amelyek világszínvonalúak és érdekesek annyira, hogy látni/hordani kell azoknak is, akik még nem ismerik Magyarországot. „Ennek mentén született meg az első kollekcióm is. 2012-ben a porcelánok finom vonalvezetése, romantikus motívumvilága volt a nemzetközi trend, ezt finomhangoltam a magyar porcelángyártás hagyományaival.

2015-ben a tollak színei és könnyedsége, valamint a természet volt trendi, így született meg a vadkacsás kollekcióm. Aztán idén nyárra beüt a gypsy korszak, erre magyarosan rímelve a drágább és olcsóbb alapanyagokat kevertem, visszajött a virágmotívum és az élénk színek, mindezt egy elegáns irányba vittük el.” Helyszíni riportunk napján Eszterék a Hortobágyon készült szürkemarhas divatfotókat válogattak, ugyanis az idei tél trendfigyelő cégek prognosztizálta örülete a szürke lesz. ◆

„Mindig az a fő szempontom tervezés közben, hogy a ruha eladható legyen, önmegvalósító kollekciók tervezése sosem volt célom. Ebben valószínűleg az is benne van, hogy én nem vagyok modellalkat és nagyon figyelek arra, hogy olyan ruhákat készítsünk, amiben az ember jól érzi magát akkor is, ha nem 36-os a mérete.”

◆ Eszter Angliában érettségizett. Bár mindig is kreatív, a divattal foglalkozó szakmát szeretett volna, szülei úgy gondolták, üzleti tanulmányokkal biztosabb lábakon fog állni. A budapesti International Business School elvégzése után beiratkozott a KREA kortárs művészeti iskola divattervező szakára, a Celeni márkát is ezzel párhuzamosan indította útjára.

◆ „Hajnal tavaly december óta dolgozunk együtt, ő segít a pénzügyi és sales-es dolgokban, eddig ezt egyedül csináltam. Van egy asszisztensem, aki az időpontok szervezésében segít és folyamatosan vannak gyakornokaink, akik az anyagbeszerzésben segítenek. 5 bedolgozó varrónővel dolgozunk, ők az egyedi megrendeléseket gyártják, a kollekciókat két vidéki varroda csinálja.”

◆ „Kétszer egy évben járok anyagokat vásárolni Milánóba. A kollekciókhoz a markánsabb, színesebb alapanyagokat szintén innen rendeljük, a többit hazai forrásokból szerezzük be. Az esküvői csipkéinket egy portugál cég szállítja.”

◆ „A szabásminta és az anyag a ruhák lelke. Nem az a truváj, hogy csinálunk valamit, ami eddig még nem volt. Hanem az, hogy 36-42-es méretig olyan ruhákat csinálunk, ami jól áll mindenkinek. Tűnhet nagyon egyszerűnek, de a szabásmintákból látszik, hogy nagyon sok darabból van összerakva, ami elkészítve úgy néz ki, mint egy téglalap.”

